

5.

ליבי:

חצאית הפסים, כתב סתרים שרק אני יכולה לפענח. חמש משמאל, חמש מימין - סדר קוסמי שאני נושאת על מותני. כל פס הוא ניצחון קטן על הרצונות, על החולשה. חצאית שהיא מבדק למסת השומנים שעל גופי.

המראה, שקרנית מתוקה, מציירת תמונה מעוותת. אני לא קונה אותה. בחדר של ליזי אני נראית הרבה יותר מלאה. עוד קצת לצמצם ועוד קצת הליכות וכושר ואני מגיעה לשישה פסים.

כלואה בין שתי מציאויות. מה שרואים במראה ומה שאני יודעת ומרגישה. אני יוצאת אל הבית הריק, עורכת סיבוב מהיר בין החדרים, כמו בודקת שאף אחד לא נמצא.

עולה שוב על המשקל, מאתיים גרם שהם כוס וחצי מים?! אוף.

מרימה את מכסה הפסנתר. מתאמנת מעט, נהנית מהצלילים שמעניקים לי הרגשה שאני לא לבד. איך שעות האימון המפרכות של השנים האחרונות לא הוציאו לי את הטעם מהנגינה? פלא.

הטלפון שלי מצלצל ללא הרף. אני מרימה: "השוקולד הלבן?" אני מנסה להזכר, "אה, בטח. לופל הבלגי. כן, התכוונתי להביא אותו, אבל לא, לא נראה לי שאגיע הערב. אני לא מרגישה כל כך טוב".

"בנינו עליך", מי שמאחורי הקו צועקת כדי להתגבר על הרעש שמאחוריה. "אוף. רק בלימודים היא יודעת להיות הכי טובה. בקטעים האלו היא תמיד מפשלת..." היא לוחשת למישהי לצידה. אני לא ממש קולטת מי מדברת איתי, היא אמרה בתחילת השיחה, אבל אני לא זוכרת. המוח שלי סתום כמו מסננת שנתקעו בה המוני אטריות דביקות, לא מצליחה לסנן את המים מתוכן. המון קולות רועשים, צוחקים. מסיבת החנוכה הנוראית הזו, עם הוופל בלגי והסלט הלא בריא של השוקולדים בכל הצבעים.

"ליבי, די", זו שמעבר לקו מרימה עוד את הקול. "מה אכפת לך לבוא?"

אני מנסה לנשום עמוק. נשארה לי עוד הליכה אחת להיום, אני נזכרת וקופצת בבהלה.

"אני מצטערת, אני לא מרגישה טוב", אני נזכרת לומר לטלפון, הקולות נעלמים. "כשסיכמנו לא ידעתי שלא ארגיש טוב", אני מוסיפה התנצלות. מאוחר מידי, זו שמעבר לקו כנראה כבר ניתקה, כי צליל מונוטוני בוקע ממנו.

אני נועלת את נעלי ההליכה שלי, עוברת דרך המראה, מעווה את פני וחורצת לעצמי לשון.

אוף. אני מחכה לרגע בו אפסיק להרגיש את הבטן, היא מסתובבת לי כמו מערבב בטון, שלא מפסיק לרגע כדי שהמלט לא יתיבש. זה כואב, וגם נעים. מרגיש כמו ניצחון ענק.

מי אמר שלהצליח זה קל?! כבר שנים אני יודעת כמה צריך להשקיע כדי להיות הכי טובה.

כשאני חוזרת אחרי ההליכה הארוכה, אני דואגת ומתכננת דרכי פעולה לארוחת הערב המתקרבת. בשביל מה צריך את הטקס המיותר הזה?

אני לא רעבה. אתמול לא אכלתי כמעט כלום והתחושה שלי היתה טובה כל כך! הרגשתי קלה כמו נוצה.

"ליבי, למה את לא אוכלת?", אמא מביטה בצלחת הענקית שמולי בהשתאות. "העוף המוקפץ שאת הכי אוהבת". הריח המשכר חדר לרגע לנחירי.

"כבר, אמא", הבטחתי לה, כמו תמיד. ממש יכולתי לדמיין את טעמו של העוף וכמעט התפתיתי. טוב שרק כמעט.

וטוב עוד יותר שצלצול הטלפון הקים את אמא לרגע, ואבא הלמדן שעיין בספר שמולו לא ממש שם לב מה עשיתי עם האוכל שבצלחת.

לא

כן

"נמאס לי כבר מהשיניים האלו", כשרייצ'י צורחת, היא עושה זאת טוב. רייצ'י היא מאלו שיודעים איך להפוך גם את המשברים הקטנים ביותר לדרמטיים כאילו היו סצנה על במה.

ליבי ישבה בשעת אחר צהריים בלובי, מוקפת בבנות הפנימיה. כבר מגיל ארבע התרגלה למעמד המכובד. אז הפכה אימה להיות אם לעוד בנות רבות אחרות כשהפכה לאם הבית המוערכת במקום. היום היא כבר סיימה את המטלות הלימודיות שלה, והבית היה ריק מדי, וכמידי יום בתקופה האחרונה מצאה את עצמה נמשכת כמו מגנט אל האווירה העליזה ששררה בבנין המגורים של הבנות.

"מה עשו לך השיניים?" שאלה את רייצ'י, שהסתירה את פיה בכף ידה.

"שוב נשברה לי השן הקדמית", גנחה רייצ'י, מתכווצת כאילו מדובר בפציעה בשדה הקרב. "ואין לי כוח כבר להדביק אותה כל יומיים".

"מה עכשיו?" מילי ופֶלוֹרְלָאָה רצו לכיוונה. "איך זה קרה?"

"נחשו", ליבי חשבה לעצמה שאפילו באנגלית "Guess what" נשמע יותר כמו הזמנה למסיבה מאשר התחלה של עוד משבר רייצ'י קלאסי.

"נפלת מהסוס?" ניחשה ליזי, שמטפחת בגוני הפסטל נקשרה לצווארה והזכירה לליבי לברר מה באשר לחדר היוגה המאולתר של רייצ'י.

"כן". נאנקה רייצ'י. "ונדי מתחיל להשתגע לאחרונה. אני עולה עליו, מתחילה טוב, הכל זורם יפה, ואז הוא פתאום מתחיל להעיף אותי כמו איזה מטוס נייר של ילד שובב בכיתה ב'."

"אז אולי תפסיקי כבר עם הרכיבה הזו?" שאלה אביבה, שמן ההתחלה התיחסה לרכיבה הפרועה כאל טרגדיה.

"מגיל שש אני רוכבת", אמרה רייצ'י ונראתה כל כך מוזרה עם השן הקדמית החסרה. "וזה תמיד כל כך הרגיע אותי ונתן לי עוצמה וכוח, שאני לא יכולה לחשוב על לוותר על זה".

"את צריכה עוצמה?" צחקקה ליבי, מתערבת. "נראה לי שנולדת עם מנוע טורבו מובנה".

"נכון, אבל העוצמה שלי מתווססת שם, את יודעת כמה קשה לי עם הקשב והריכוז". כולם ידעו שרייצ'י מתקשה מאד להחזיק רצף, אפילו בשיחה, קל וחומר בזמן שיעור. "את יודעת שלפני שהתחלתי לרכב הייתי הופכת את הגן. ממש כך, והכל בלי כוונה, באמת". הבנות צחקו. "הייתי כמו סופת הוריקן. לא שמתי לב בכלל כשהייתי עוברת והכל היה נשפך, או שדחפתי חזק מידי ילדות בתור לנטילת ידיים".

"את בטוחה שהיום את שמה לב?" שאלה שיינא, והבנות היסו אותה עם מבטי אזהרה. רייצ' כל כך רגישה, והן כל כך משתדלות שלא לפגוע באף אחת.

"אין לכן אפילו מושג כמה שרייצ' רגישה ושמה לב", מילי אומרת בחדות. "את מתכוונת לשבת ההיא בבית המסריח בבני ברק?" רייצ' שואלת. מילי מתכווצת לשמע המילה הלא נעימה. "כן", היא אומרת לאחר מחשבה.

"אין לכן מושג מה הלך שם", רייצ' נאנחת. "בית מטונף, ילדים מנוזלים מתגלגלים על הרצפה בלי יד מטפלת. נורא ואיום מה שהלך שם. אם לא היינו מגיעות לשם בטעות הם היו נשארים ככה בשבת", העיניים של רייצ' זורחות. "מילי נבהלה וקפאה כשראתה את הבלגן הזה. היא רצתה ללכת. אבל אני, אין לי בעיה עם פרויקטים כאלו, פשוט לקחתי מיד פיקוד. קודם כל ארגנתי את התינוק, אחר כך שטפתי כלים, תוך חצי שעה הבית קיבל צורה של שבת".

מילי התכווצה שוב. התיאור הזה העליב כל כך את האישה האמיצה שהיו אצלה בשבת. הוא היה לגמרי לא הוגן כלפי האישה הצעירה המתמודדת. היא שתקה. מחשבה נוספת עברה בה: 'רגע, זו באמת היתה רייצ' ששטפה את הכלים? דווקא זכור לי שאני שטפתי אותם... אכן, רייצ' היתה מדהימה ולקחה פיקוד, אין מילים על העשייה המבורכת שלה שם. זה בהחלט מעורר השתאות. אז מה משנות כל התחושות הקטנות והלא מוסברות שלה עכשיו?!

"איזה סיפור", אביבה מתמוגגת. "רק לרייצ' עשויים לקרות דברים הזויים כאלו". רייצ' מחייכת בענווה מעושה. "שטויות", היא אומרת. "כל אחד היה עושה בדיוק את מה שעשיתי אני בסיטואציה הזו. לא היה שייך לעמוד מנגד".

"אני למשל, הייתי בורחת משם ומנסה לחפש את המשפחה אליה הוזמנתי", ליבי אמרה. "אין לכן מושג איזו שבת עברה על אמא שלי. היא כל כך דאגה. לא ידעה לאן נעלמתן".

"טוב, בנות", רייצ'י באמת נראתה במצוקה. "אתן מדברות פה בנחת, אבל אני סובלת מכאבים בינתיים. מה אני עושה עכשיו עם השן השבורה הזאת עכשיו?"

"אוי", אביבה נבהלת. "כואב לך?"

"מאד", רייצ'י נאנחת אנחה רמה. "רק שאני לא מפונקת ודרמטית כדי לעשות מזה עסק. כואב קצת. אז מה?!"

"זה דבר נדיר", אביבה מתפעלת. "שאת ככה מצליחה לדבר כאילו לא קרה לך כלום".

"כן", רייצ'י אומרת, "אבל זהו. אני כבר לא יכולה יותר. מילי", חשמל בלתי נראה עבר באוויר כשרייצ'י קראה בשמה של מילי.

"מילי", היא הישירה אליה מבט מיוסר, "תבואי איתי לרופא השיניים עכשיו, נכון? אני לא עומדת בזה. אוף, שוב הסייט עם ההדבקה, וטראו איך אני נראית... ו... מילי תביאי לי מהחדר את הארנק שלי, טוב? אני לא יכולה לזוז. הרגליים שלי כואבות". היא הפשילה מעט את החצאית וברכיה השרוטות נגלו.

"היי, צניעות". העירה אביבה. רייצ'י לא הסמיקה.

"אוי", אמרה מילי לרייצ'י בהזדהות. "חכי, אני הולכת להביא לך את הארנק ונצא".

"את רוצה שאקרא לאמא שלי?" שאלה אותה ליבי, וכבר היתה בדרך לחדרה של אימה.

"לא", ענתה רייצ'י, "או בעצם... כן". הבנות צחקו. "אני הרי צריכה לעדכן אותה, לפי ההסכם בינינו לאן אני הולכת, ולאיפה אני לוקחת איתי את מילי. אז כן".

מיסיס שפירא הזדרזה בדאגה אל רייצ'י. "מה קרה, דרלינג?" שאלה אותה בחום.

"שוב שברתי את השן ברכיבה השבועית", שתי דמעות פרצו מעיניה של רייצ' כשתיארה לאם הבית את מעלליו של ונדי.

"טוב, תלכי לד"ר שכטר, אבל תעדכני אותי אם את מאחרת מעבר לשעה המקובלת, כן?"

"בסדר, מיסיס שפירא". לרגע נראתה רייצ' כל כך עדינה וכנועה, שמילי חשבה שהיא מדמינת את מה שקרה בשבוע שעבר ואתמול.

"הנה", מילי הגישה לרייצ' את הארנק שלה והוסיפה גם כוס מים קרים. "בואי נצא".

"קצת קריר בחוץ, אז הבאתי לך את הקפוצ'ון האפור שהיה תלוי מאחורי הדלת". מילי לא יכלה שלא לשחזר במוחה באותו הרגע את מצב חדרה של רייצ'. רוב הבגדים שלה בכלל תלויים מ'אחורי הדלת' ולא בארון. וזה במקרה שהם לא מונחים על הרצפה.

"תודה", לחשה רייצ'. "תדעו, שמילי היא החברה הכי מדהימה בעולם". שפתיה של מילי פלטו חיוך קטן ומרוצה.

בשעת לילה מאוחרת, כשנכנסה רייצ' לחדרה, היא גילתה על מיטתה קופסה קטנה עם דבק ביתי בשפופרת ותווית מעוצבת ומודפסת עליה כתוב: "דבק להלחמת שיניים שבורות".

"תרגישי בנוח", היה כתוב שם באנגלית מחוברת. "לשבור מתי שאת רוצה את השן. אנחנו כאן כדי להדביק אותה במקצועיות".

היא חייכה לעצמה, השליכה את הדבק על שולחן הכתיבה המבולגן שלה והביטה בתמונה המשפחתית שתלתה מעל המיטה.

"מאמי", לחשה, "היית מאמינה שיהיו לי חברות? את תמיד אמרת שלא יהיו לי". היא בלעה מספר דמעות חצופות, וניגשה לאמבטיה להתארגן. "מאז שהייתי קטנה אמרת שאני לא יודעת להסתדר נכון עם אנשים".